

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

ЧАСТИНА I

Незатишно свиснув вітер. Шарпонував старий поліетиленовий пакет. Ізвідти просто на сміття вистромилася бліда нерухома рука.

Ще один шквал вітру жбурнув на гору чорного птаха — і закручені пазурі вп'ялись у безжиттєву кінцівку.

Тьмяним небом пливли хмари, гидливо поглядаючи вниз, на строкате плато серед сіро-зелених сосен. Раз по раз гора вибухала похмурим фєсрверком граків. Каркають, метушаться. Коло за колом. Крик за криком.

Насправді гора — лише сміттєзвалище, а рука — шматок пластику. Колись то була лялька, яку дівчинка з великими блакитними очима ніжно притискала до себе. «Тебе звати Леся. І мене — Леся...» Дівчинка виросла, і лялька їй більше не потрібна.

Гайворон кліпнув. Випустив понівечену ляльку і смикнув довгим дзьобом інший пакет, із якого вивалилось ганчір'я. Дитяча сорочечка. Серйозний-серйозний

хлопчик Данько якось замазував її персиковим пюре. Данько виріс і тепер не плямить одягу. Брудна сорочка йому вже не знадобиться.

У купі мотлоху щось зблиснуло. Втративши інтерес до пакета, грак схилив голову, косуючи одним оком на розбите скельце. Окуляри. Такі міг носити вчитель. Скажімо, географії. А тепер він ходить у лінзах, і окуляри йому ні до чого.

Поруч два птахи б'ються за тюбик губної помади — першу справжню косметику колишньої шести-класниці Римми. Тепер у неї багато помад. Кращих, дорожчих. Вона може собі це дозволити. А старий тюбик для неї зайвина.

Усе це непотріб. Біла гора непотребу.

Птахи, як за командою, рвучко злетіли в небо. До смітника хтось наближався...

* * *

Це був один із тих котячо-весняних днів, коли хочеться згорнутися калачиком і вбирати в себе сонячні промені.

Леся, мініатюрна дівчина з великими блакитними очима, сиділа в розсохлій альтанці на подвір'ї старої п'ятиповерхівки.

Зима видалася затяжною, і Леся вперше цього року вийшла без колготок (нарешті!). Сонце лоскотало коліна крізь дірки на джинсовому комбінезоні. Долоні вбирали тепло дерев'яної лавочки. Це було приємно. Млосно. Навіть не хотілося підіймати

руку, щоб поправити футболку: широкий виріз постійно з'їжджав із Лесиною лівого плеча.

Коли в тобі весна, не помічаєш дрібних прикрас. Дівчина не бачила вивернутого пакетика з-під чипсів, який сріблится нутрощами біля її ніг. Ніби й не було суміші недопалків, брудного піску та лушпиння, брязкоту каструль та хриплої лайки, що уривками долинала з найближчого вікна...

Леся сконцентрувалася на теплих променях — і думки понесло в геть дивний бік. То вже не сонце пестило її волосся, шию, оголене плече, а чиїсь руки. Руки якогось абстрактного хлопця, який їй сподобався б. Чому не Данько? Чому вона уявляє не Данька? Хіба нормально зустрічатися з одним, а мріяти про пестоці іншого? Це схвилювало Леся, але не відволікло цілком від уявних відчуттів. Теплий дотик долоні до шкіри...

Е-е-е! Стопе! Хтось і справді поклав долоню їй на шию. Тільки не теплу й ніжну, а крижану, як у паралізованій жаби.

Леся підскочила. Обернулася.

Позаду реготав Гламурчик. Борлак йому підстрибував, як пінг-понговий м'ячик.

— Бовдур!

— Я тебе налякав? Справді налякав? — не міг навітшатися Макс.

— А Данько де? — буркнула Леся, подумки усміхаючись.

Макс-Гламурчик стрибнув до альтанки і впав на лавочку поруч. Телефон звично скочив йому на долоню.

— Зара' прийде. Скучила?

— Бовдур! — цього разу лайка прозвучала на градус прохолодніше, і Леся вмить сама на себе розсердилась.

— Усьоме, — довірливо поскаржився Гламурчик тополі, що росла біля альтанки.

— Що «усьоме»?

— Усьоме за сьогодні ти назвала мене бовдуром, — це вже знову до Лесі. — Ти мене жорстко принижуєш, Лесючко.

— Переживеш, — ліниво відказала дівчина.

До неї повернулася сонячна розніженість.

Гламурчик приречено втягнув ніздрями терпке повітря — мікс із запахів молоді трави й тютюнового пилу. Розкидав по піску свої худезні ноги в гірчиного кольору штанях, уместив голову на шпичасту дошку, що слугувала спинкою лавочки, й недбало прогорнув кілька інтернет-сторінок.

— Слу-у-у-хай! Тут таке... Тобі сподобається! — раптом вигукнув і простяг телефон Лесі.

Вона, не дивлячись, відхилила тонку руку і трьома пальцями зловила Гламурчиків айфон. Пробігла поглядом по екрану. І раптом різко виструнчилась. Прочитала, прогорнула на початок і прочитала знову.

— Конкурс... Арт-конкурс... Мала пластика. Макс! Це ж!.. Я тебе люблю.

Леся підхопилась і затанцювала просто серед альтанки.

— Воу-воу! Телефончик не розгати! — пробубнів Макс крізь усмішку.

Однак Леся швидко здулася.

— Гадаєш, у мене вийде? Я ще в школі вчусь, а там будуть профі.

— Не спробуєш — точно не вийде.

Макс перехопив айфон, коли замріяна дівчина вже пхала його до кишені свого комбінезона.

Як Гламурчик і обіцяв, невдовзі до них приєднався Данько. Щоправда, погуляти нормально не вдалося. Леся заглибилась у власні ідеї. Вона не чула запитань свого хлопця, не реагувала на Максові жарти. Тільки очі її подеколи спалахували, ніби новорічна ілюмінація, — то народжувались ідеї.

— Ну її, — махнув рукою Гламурчик, і хлопці провели Лесю до під'їзду.

— Завтра даєш мені списати алджебру, пам'ятаєш? — нагадав Макс.

Усьоме нагадав. Дрібна солодка помста за «бовдура».

Леся кинула швидкий погляд на хлопців. Гострокутний, мовби скелет, Макс. І Данько. Його струнка, майже солдатська, постать у світлі під'їзного прожектора здавалася бунтарською. У Лесі з'явилося відчуття, ніби от-от завинють сирени, опуститься вертоліт і голос із гучномовця накаже всім лягати на землю, а Данько залишиться стояти — рівно й незворушно.

Але в думках дівчини пестив її сьогодні все-таки не Данько...

— Бувайте, поросятка! — помахала вона й під пронизливий писк домофона зникла за металевими дверима.

— У «Wooden Box»? — запропонував Макс.

Даня похитав головою. У нього зіпсувався настрій. Хоча навіть у гуморі Данько не надто полюбляв ту хіпстерську місцину — єдине справді модне кафе на весь їхній провінційний Мотог.

— Шахи. Ш-а-а-ахи? — пограв Гламурчик бровами, імітуючи змія-спокусника.

І Даня здався. За пів години він уже йорзав на дерев'яній лаві, від якої пахло свіжою хвоєю, і розставляв по клітинках фігури.

На столах — гілочки смереки. Скрізь крейдою помальовано оленів і Санта-Клаусів. Замість снігу на відвідувачів тихо опадають звуки веселенького клубнячка на мотив «Let it snow».

Гламурчик примружив очі, розчиняючись в атмосфері.

— Ось побачиш, узимку вони тут ромашкових букетиків понатикають і метеликів запускають, — муркнув із-за чашки з кавою. — Концептуально, не?

Даня замислено зробив перший хід. Думки його були зайняті не грою, і точно не антисезонним інтер'єром кав'ярні. З голови не йшла Леся. Зрештою він наважився:

— Чуєш... Маю щось тобі сказати. М-м-м... Порадитись.

Макс навмання штурхнув уперед свого пішака і кивнув, мовляв, слухаю.

— Леся... Вона... Знаєш, мені здається, я їй уже не подобаюсь, — вичавив із себе Данько.

Макс пильно поглянув на друга. Треба знати Даню, аби зрозуміти, що зараз відбулося. Завжди впевнений у собі, виважений, мовчазний. І тут на тобі!

Макс пожував кінчик язика, подумав. І насамкінець закотив очі.

— Хіба я не попереджав, щоб ви мене у свої розбірки не вплутували?

Так і було. Торік. У цьому ж таки «Wooden Box». Тоді Данько впевнено й безапеляційно сказав Максу, що запрошує Лесю на побачення.

Здалося, навіть музика в колонках похлинула. А Макс — так той розприскав каву на весь стіл. Еспресо ще булькало йому десь аж у легенях, коли він хрипів: «Нашо? Ось нашо ти хочеш усе зіпсувати?»

— Вона мені подобається, — відповів тоді Даня.

— Торба! — скис Макс.

Але, перетравивши новину, таки благословив друга своїм: «Кохайтесь на здоров'я». І додав, що їхні трабли-шмарклі не залагоджуватиме: «Нейтральний, як Швейцарія. Запам'ятай це!»

Даня сердито пересунув білого пішака.

— Так, Швейцарія і все таке. Я пам'ятаю. Забудь.

Деякий час вони мовчки грали. Данько змітав Максів фігури, як бульдозер, і Гламурчик не витримав: рвучко перемішав усі їх на шахівниці.

— Китайська нічия! Розкажуй уже, що там у вас. Я все одно не зможу тепер жити спокійно.

— Не знаю, — Даня все ще дивився на дошку не кліпаючи. — Ти ж, мабуть, так само помітив, що Леся останнім часом якась...

— Якась крейзі, ага. Вона ж у нас мегаскульптор. Художниця. А художники всі схибнуті — це загальновідомо.

— Ну, раніше це нам не заважало. А тепер... Ми вже тиждень не можемо погуляти. То вона в художці, то мамі допомагає, то уроки вчить, то немає настрою. Я їй набрид? — Даня завмер, ніби в очікуванні присуду.

Гламурчик смикав картату краватку-метелика.

— Не знаю, чуваче. Серйозно. Ну, можливо. Але це ще не означає, що треба скласти лапи. Ти коли востаннє дарував їй шось? Не на свято, не на честь чогось там, а просто так? Сюрпризом?

Даня замислився. Давно.

— Не те щоб я в цьому спец, але дівчата таке люблять. Подаруй шось бомбезне, ну таке, знаєш, особливо-унікально-оригінальне. А так — я все ще Швейцарія.

— Дякую.

Доки вони чекали на рахунок, Данько думав про те, що в нього найкращий друг у світі. Хоч і пришеlepкуватий. Так само, як і дівчина.

* * *

Минуло три дні.

Данько мучився, вигадуючи, що ж подарувати Лесі. Леся мучилася, обмірковуючи роботу для конкурсу.

Зміст

ЧАСТИНА I.....	5
ЧАСТИНА II	75
ЧАСТИНА III.....	151